

Av Alelie Coronel-Camitan

(Basert på en sann historie)

Denne historien fant sted på Filippinene.

Dave hørte moren banke på soveromsdøren hans. Det var på tide å stå opp. Han rullet ut av sengen og vasket ansiktet. Så gikk han med mamma, pappa og søsknene sine til stuen.

“God morgen,” sa mamma. Dave smilte søvnig. Familien knelte ned, og pappa holdt en morgenbønn.

“Jeg ønsker å dele et flott skriftsted i dag,” sa mamma. Hun åpnet sin Mormons bok. “Dette er Moroni 7:45. ‘Og kjærligheten er tålmodig og er velvillig.’”

Dave tenkte på skriftstedet mens han gjorde seg klar til skolen. Før han gikk ut døren, holdt han en bønn. “Vær så snill å hjelpe meg å være snill i dag,” ba han.

I klassen følte Dave seg glad mens han gjorde skolearbeidet sitt. Han lyttet omhyggelig mens lærer Frida lærte dem noen nye ord å stave.

Snart var det spisepause. Dave kjøpte karamelliserte søtpoteter og kald juice. Han satte seg sammen med vennene sine og snakket med dem.

Snart hørte han noen barn på nabobordet. To gutter ertet en ny gutt som het Jose. Jose var liten for alderen, men han var snill mot andre og arbeidet hardt i timene. De andre guttene spiste lunsj, men ikke Jose.

“Hvorfor er du så liten? Har du ikke mat hjemme?” spurte Antonio.

Dave snudde seg mot guttene akkurat i tide til å se Joaquin ta Joses sekk og kaste den til Antonio. Jose løp etter Antonio for å få sekken tilbake.

“Vær så snill å gi meg sekken min,” sa Jose.

Men Antonio og Joaquin lyttet ikke. “Sekken din er gammel og stygg!” sa Joaquin.

Dave hørte alle disse vemmelige ordene, men han var nervøs for å hjelpe Jose. Hva ville de andre barna tenke? Ville Joaquin og Antonio mobbe ham også?

VENNLIGHET VED LUNSJTID
Ville de andre guttene mobbe ham også?



Så tenkte han på skriftstedet mamma hadde lest om morgenen. *Kjærligheten er velvillig*. Jesus Kristus ønsker at han skal være snill. Det var det rette å gjøre.

Dave reiste seg og så på de andre guttene. “Slutt å plage Jose. Vær så snill å gi tilbake sekken hans.”

“Hva er problemet?” spurte Joaquin.

“Hvorfor er du så slem mot Jose? Han har ikke gjort noe galt,” sa Dave. Så trakk han pusten dypt. “Jesus elsker oss alle og han ønsker at vi skal være snille. Vær så snill å slutte og plage Jose. Mobbing er ikke greit! Hvis dere fortsetter, henter jeg lærer Frida.”

Antonio så ned på skoene sine. Han ga sekken tilbake til Jose. “Unnskyld,” mumlet han. Han og Joaquin gikk tilbake til plassene sine.

“Takk,” sa Jose.

Dave klappet Joses skulder. “Vi er venner nå.” Jose smilte.

Hjemme fortalte Dave familien hva som hadde skjedd.

“Det var nok ikke lett, men du gjorde det rette,” sa pappa.

“Jeg er stolt av deg fordi du var snill,” sa mamma.

Dagen etter, da mamma hjalp til med å forberede lunsj, spurte Dave: “Kan vi lage to smørbrød?”

“Hvorfor? Er du så sulten?” spurte mamma.

Dave lo. “Nei, men i går la jeg merke til at Jose ikke hadde mat med seg. Jeg ønsker å dele min med ham.”

“Det er en god idé!” Mamma fant fram mer brød, og Dave laget et smørbrød til.

I matpausen satt Dave og Jose sammen og spiste maten sin. Det hadde krevd mot å hindre de andre barna i å mobbe Jose. Men Dave var glad i sin nye venn, og han visste at vår himmelske Fader var glad for at han hadde valgt å være snill. ●

